

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 30 iulie – 5 august 2017

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

SF MASLU

MARȚI, 5 APRILIE, 2017, ORA 18,00

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Crăciun Anamaria, Lucan Daniela, Anca Ica, Lascău Maria, Ciupleu Ioana Verona, Țițan Irina** în numele comunității Parohiei Greco Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Singuri cu Dumnezeu

Dicționarul definește singurătatea drept „faptul de a fi singur; starea celui care trăiește singuratic”, dar și, mai semnificativ, drept „izolare morală”. O și mai bună definiție am auzit-o rostită, în cursul acestei veri, la un moment special, de către un preot, care a stârnit un murmur aprobator din partea enoriașilor săi, atunci când a spus: „Cea mai mare sărăcie în această lume este să fii singur, iar singurătatea este lipsa absolută”. Se referea, neîndoindu-se, în primul rând la lipsa dragostei, la absența unei comuniuni mângâietoare.

Se spune, în egală măsură, că un creștin nu poate fi niciodată singur, întrucât este mereu cu Dumnezeu și în Dumnezeu. Dincolo de frumusețea metaforei, de validitatea ei morală, iată însă că timpurile moderne demontează ușor ceea ce, în condiții „normale”, ar părea un adevăr irefutabil: „cantitatea” de singurătate pe care umanitatea, inclusiv mulți creștini, o suportă este una tulburătoare.

Niciodată, se pare, n-a fost mai singur omul pe Pământ decât în aceste vremuri în care opțiunile lui sunt – marketingul face tot posibilul să ne convingă de asta – nelimitate, iar lumea i s-a așezat la picioare. Dar sufletul? Antropocenul, mult discutata *eră a omului*, este mai presus de toate *era singurătății*, aceasta deși miliarde de oameni sunt conectați într-o formă sau alta de „rețele sociale”, care promet să alunge plictisul, singurătatea, *acedia*. Rezultatele se situează, aproape invariabil, la polul opus. Iată paradoxul sfâșietor al modernității!

Singura „rețea” fără de care omul nu poate trăi este totuși una singură: cea cu Dumnezeu, indisolubilă sub raport ontologic. Există o mare – o fundamentală – diferență între a fi singuri cu Dumnezeu și singuri fără Dumnezeu, așa cum este, din păcate, cazul foarte multor semeni care se iluzionează că amăgirile lumii pot ține locul unicului Adevăr care ne este necesar.

Nu vă temeți deci de singurătate, însă de singurătatea cu Dumnezeu. Acolo unde singurătatea socială este malignă, cea cu Dumnezeu este vindecătoare. Acolo unde prima este sursă de anxietate, a doua este izvor de cunoaștere de sine și de claritate. Acolo unde singurătatea între oameni este cauză de retragere și de resentiment, a doua ne apropie unii de alții, făcându-ne conștienți că suntem frați, iar lumea este cadoul lui Dumnezeu pentru noi, pe care trebuie să-l răsplătim cu o grijă filială, respectiv congenă.

Mai mult decât atât, eu cred că singurătatea cu Dumnezeu – durata ei este irelevantă, căci ea nu operează în „teritoriul” temporalității – pune viața în perspectivă și este premisa necesară și suficientă pentru o existență împlinită atât sub raport lumesc, cât și sub raport spiritual. După ce ați fost *singuri cu Dumnezeu* – rugăciunea este cel mai simplu și mai reprezentativ exemplu – veți putea fi, fără probleme, *în lume*: tentațiile ei vă vor apărea drept ceea ce sunt, iar frumusețea și sensul ei originare vi se vor revela.

Așadar, nu vă temeți să vă însingurați cu Dumnezeu. Singuri, fără el, nu putem face nimic, iar viața este o rătăcire angoasantă. Singuri cu el, condiție care nu exclude a fi alături de oameni, ba dimpotrivă, viața își capătă sensul pe care l-a avut *ab initio*.

Biserica însăși, ca și comunitate, este starea de grație a însingurării cu Dumnezeu.

(Teodor Burnar)